

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/30/2021
Identifikačné číslo spisu: 1018200949
Dátum vydania rozhodnutia: 28. februára 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Mališová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1018200949.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Mališovej a členov senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): KAFFEX, spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom v Štrbe, Štrbské Pleso - Poštová 4021/8, IČO: 17 081 181, právne zastúpený: JUDr. Milan Žoldoš, advokát, s.r.o., so sídlom v Poprade, Karpatská 11, za ktorú koná advokát JUDr. Milan Žoldoš, IČO: 47251506, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Špitálska 4, 6, 8, 816 43 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 11583/2018-M_OMPČ zo dňa 05.03.2018 a o návrhu žalobcu na prerušenie konania, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/103/2018-63 zo dňa 30. septembra 2020, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/103/2018-63 zo dňa 30. septembra 2020 sa z r u š u j e a vec sa v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

O d ō v o d n e n i e

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „správny súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č.k. 2S/103/2018- 63 zo dňa 30. septembra 2020(ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 11583/2018-M_OMPČ zo dňa 05.03.2018 (ďalej ako „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žalovaný ako druhostupňový orgán rozhodujúci o rozklade žalobcu potvrdil rozhodnutie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 12628/2017-M ODMASK, 30544/2017 zo dňa 10.07.2017 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým v zmysle § 7 ods. 1, § 27 a § 27a ods. 4 zákona č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva (ďalej len „zákon č. 528/2008 Z. z.“) uložil žalobcovi povinnosť vrátiť finančné prostriedky v sume 17.706,29 eura Riadiacemu orgánu pre Operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia.

2. Správny súd sa najskôr vo svojom rozhodnutí zaoberal návrhom žalobcu na prerušenie konania a podanie návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom SR o súlade právnych predpisov, konkrétne § 14 ods. 18 zákona č. 528/2008 Z. z. s Ústavou SR. Správny súd dospel k záveru, že nie je daný dôvod na prerušenie konania, keďže v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR je rozhodnutie vydané podľa § 27a ods. 5 zákona č. 528/2008 Z. z. preskúmateľné správnym súdom, lebo sa dotýka základného práva žalobcu vlastniť majetok a tak návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

3. Konštatoval, že v merite veci žalobca namieta tri skutočnosti: (i) nenávratný finančný príspevok mu bol poskytnutý výlučne zo štátneho rozpočtu SR, nie z rozpočtu EÚ, preto (ii) nebolo možné aplikovať čl. 2 ods. 7 Nariadenia ES č. 1083/2006, ktorým sa ustanovujú všeobecné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde a Kohéznom fonde a ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1260/1999 (ďalej len „Nariadenie ES č. 1083/2006“) a označiť jeho konanie vo verejnom obstarávaní ako nezrovnalosť, (iii) žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými v rozklade.

4. K námietkam žalobcu k meritu veci správny súd uviedol, že je nepochybné, že v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 528/2008 Z. z. sa úspešnému predkladateľovi žiadosti, pomoc, resp. podpora poskytuje na základe súkromno-právneho vzťahu, ktorý vychádza zo zmluvy uzavretej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Ďalej však už podľa správneho súdu žalovaný vystupuje v pozícii orgánu verejnej správy, t.j. ako riadiaci orgán, ktorý zverenú finančnú zdroje spravuje s dohľadovým vrchnostenským oprávnením, ktoré mu vyplýva najmä z ustanovení § 24b a nasl. zákona č. 528/2008 Z. z., resp. § 26 zákona č. 528/2008 Z. z. (výkon ochrany finančných záujmov vrátane zistenia nezrovnalostí). Pokiaľ v rámci výkonu svojich oprávnení žalovaný z pozície riadiaceho orgánu zistí existenciu nezrovnalosti, bol povinný túto skutočnosť oznámiť žalobcovi ako prijímateľovi (§ 26 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z.) prostredníctvom správy o zistenej nezrovnalosti. Zákon oprávňuje žalovaného v prípade tvrdeného porušenia pravidiel a postupov verejného obstarávania, aby v tomto štádiu výkonu dohľadových oprávnení žalobcu popri oznámení o zistenej nezrovnalosti vyzval na vrátenie poskytnutého príspevku alebo jeho časti na predmet zákazky (§ 27a ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z.). Zákonodarcom použité oprávnenie „možnosť vyzvať“ je nutné vykladať s prihliadnutím na absenciu vykonať autoritatívny výklad ustanovení zákona č. 25/2006 Z. z. žalovaným v tom zmysle, že ide o uplatnenie notifikačného (oznamovacieho) oprávnenia orgánu verejnej správy v rámci výkonu dohľadových oprávnení. Podľa správneho súdu tým pádom nejde o výkon vrchnostenskej rozhodovacej právomoci ako sa domnieval žalobca.

5. Ďalej k námietke uviedol, že pri vydávaní Správ a úradných listov vo forme výzvy na vrátenie finančných prostriedkov poskytnutých podľa zákona č. 528/2008 Z. z. absentuje donucovacia zložka výkonu verejnej moci, t.j. ide o výzvu na „dobrovoľné“ plnenie oznámenej (nie uloženej) povinnosti na základe zistených (t.j. iba tvrdených) skutočností. Z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR (napríklad R 57/2018, rozhodnutia sp. zn. 5Sžf/26/2012 zo dňa 29.11.2012 a sp. zn. 4Sžf/56/2015 zo dňa 08.06.2016) vyplýva, že Správa o zistenej nezrovnalosti ako taká nepodlieha súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože sama o sebe nepredstavuje zásah do práva a právom chráneného záujmu kontrolovaného subjektu (žalobcu). Napadnuté rozhodnutie žalovaného o uložení povinnosti žalobcovi vrátiť konkrétnu sumu už predstavuje spôsobilý predmet súdneho prieskumu (ako aj jemu predchádzajúci proces spolu s podkladovými rozhodnutiami), pretože ide o rozhodnutie vydané v rámci výkonu pôsobnosti žalovaného ako správneho orgánu a v oblasti verejnej správy.

6. Podľa správneho súdu je námietka žalobcu, v ktorej tvrdil, že mu finančný príspevok bol poskytnutý výlučne zo štátneho rozpočtu SR nedôvodná. Žalovaný podľa správneho súdu v prvostupňovom rozhodnutí podrobne vysvetlil, že žalobca získal nenávratný finančný príspevok zo štátneho rozpočtu SR aj z rozpočtu EÚ. Prostriedky EÚ predstavujú príjem štátneho rozpočtu SR podľa § 7 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 523/2004 Z. z.“), vedú sa na osobitných účtoch Ministerstva financií SR v Štátnej pokladnici a ich použitie je limitované § 8 ods. 3 citovaného zákona. Prostriedky EÚ, ktorých použitie je účelovo určené na spolufinancovanie operačného programu, sú vedené na mimorozpočtovom účte Ministerstva financií SR a ten je súčasťou štátneho

rozpočtu, z ktorého sú prevedené na príslušný príjmový účet až po schválení súhrnnej žiadosti o platbu na základe čiastkového výkazu výdavkov. Následne boli prostriedky EÚ a štátneho rozpočtu SR preúčtované na účet prijímateľa (žalobcu).

7. K ďalšej námietke žalobcu správny súd uviedol, že je podľa neho možné, nadväzujúc na vyššie uvedené, aplikovať aj európske právo - konkrétne čl. 2 ods. 7 Nariadenia ES č. 1083/2006, ktorý definuje nezrovnalosť ako akékoľvek porušenie ustanovení práva Spoločenstva, ktoré vyplýva z konania alebo opomenutia hospodárskeho subjektu, dôsledkom čoho je alebo by bolo poškodenie všeobecného rozpočtu Európskej únie zaťažením všeobecného rozpočtu neoprávnenou výdavkovou položkou. Podľa správneho súdu je nepochybné, že sa žalobca dopustil nezrovnalosti, keď vo verejnom obstarávaní porušil ustanovenie § 9 ods. 4 zákona č. 25/2006 Z. z., ktoré mohlo mať vplyv na výsledok verejného obstarávania. Protokol Úradu pre verejné obstarávanie o zistenom porušení zákona č. 25/2006 Z. z. je pre žalovaného záväzný. Na základe takto vykonanej kontroly procesu verejného obstarávania potom žalovaný správne dospel k záveru o vzniku nezrovnalosti a žalobcovi uložil povinnosť vrátiť časť finančného príspevku vo forme rozhodnutia podľa § 27a ods. 5 zákona č. 528/2008 Z. z.

8. Tvrdenie žalobcu, že sa nemohol vyjadriť k Záznamu z administratívnej kontroly verejného obstarávania - aktualizácii č. 1 považoval správny súd za nepravdivé. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca sa dňa 14.12.2016 písomne vyjadril k Záznamu z administratívnej kontroly verejného obstarávania - aktualizácia č. 1 a Implementačnej agentúre žalovaného ho doručil dňa 19.12.2016. Právny zástupca žalobcu aj dňa 22.5.2017 nahliadol do administratívneho spisu a oboznámil sa s ním v celom rozsahu, vrátane aktualizácie č. 1 k záznamu z administratívnej kontroly verejného obstarávania. Následne žalobca predložil písomné vyjadrenie (zo dňa 05.06.2017, doručené žalovanému dňa 09.06.2017).

9. K námietke žalobcu, že sa žalovaný nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými v rozklade, správny súd uviedol, že odôvodnenie druhostupňového rozhodnutia je síce stručné, je však zrozumiteľné a dáva otázky na všetky podstatné námietky žalobcu týkajúce sa výkladu pojmu „nezrovnalosť“, výsledku kontroly vykonanej Úradom pre verejné obstarávanie, aplikácie Nariadenia ES č. 1083/2006 a vyčíslenia sumy finančného príspevku, ktorý má žalobca vrátiť. Poukázal na skutočnosť, že prvostupňové a druhostupňové administratívne konanie a rozhodnutia tvoria jeden celok, preto ak druhostupňový správny orgán odkázal pri výklade pojmu „nezrovnalosť“ na podrobné odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, postupoval v súlade s § 59 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) (ďalej len „Správny poriadok“) a právo žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia neporušil.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

10. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“) z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP kasačnú sťažnosť a navrhol, aby kasačný súd v zmysle § 462 ods. 2 SSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby kasačný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania na krajskom, ako aj na kasačnom súde.

11. Podľa sťažovateľa sa správny súd riadne nevysporiadal s dôvodmi na prerušenie konania, ktoré v konaní pred správnym súdom navrhoval sťažovateľ. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že v rámci správnej žaloby uplatnil nielen návrh na prerušenie konania za účelom preskúmania ústavnosti § 14 ods. 18 zákona č. 528/2008 Z. z., ale súčasne podal návrh na preskúmanie ústavnosti § 27a ods. 5 zákona č. 528/2008 Z. z., na základe ktorého bolo vydané napadnuté správne rozhodnutie. Správny súd sa dôvodnosťou preskúmania ústavnosti § 27a ods. 5 zákona č. 528/2008 Z. z. vôbec nezaoberal. Zo žiadnej časti napadnutého rozsudku nie je možné vyvodit' úvahy správneho súdu, akým spôsobom sa vysporiadal s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa protiústavnosti predmetného ustanovenia § 27a ods. 5 zákona č. 528/2008 Z. z., pričom toto ustanovenie pritom predstavuje jediný právny základ pre

samotné vydanie napadnutého správneho rozhodnutia. Sťažovateľ tak zástava názor, že je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný a zároveň tak došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

12. Sťažovateľ zároveň namietal, že v merite veci okrem troch žalobných bodov uvedených správnym súdom, v rámci žalobných dôvodov uviedol aj námietku ochrany dobromyseľnosti, keď správny orgán po 6 rokoch od vykonania verejného obstarávania a po realizácii projektu sťažovateľom sám z vlastnej iniciatívy zmenil svoje kontrolné zistenia týkajúce sa dokumentácie verejného obstarávania v neprospech žalobcu, hoci nedošlo k žiadnej zmene skutkového stavu. Zároveň sťažovateľ uviedol, že v zmysle čl. 3 ods. 1 Nariadenia ES č. 2988/95 o nezrovnalostiach, nie je možné začať akékoľvek správne konanie týkajúce sa nezrovnalostí po 4 rokoch odo dňa vzniku nezrovnalosti. Uvedená lehota je pritom prekluzívna. Verejné obstarávanie bolo vykonané v roku 2010, nezrovnalosť bola zaevidovaná v roku 2016. Napriek tomu, že slovenský preklad uvedeného ustanovenia používa termín „premlčacia doba“, jedná sa celkom zjavne o nesprávny preklad, keďže premlčujú sa hmotno-právne práva subjektov a nie právomoc začať správne konanie. Na uvedenú prekluzívnu lehotu mal prihliadnuť ako správny orgán tak aj súd ex offio. Podľa sťažovateľa zo žiadnej časti napadnutého rozsudku však nie je možné vyvodit', akým spôsobom sa správny súd vysporiadal s uvedeným žalobným dôvodom a preto je napadnutý rozsudok aj v tejto časti nepreskúmateľný.

13. V ďalšej námietke sťažovateľ uviedol, že v žiadnej časti svojej žaloby a ani v rámci správneho konania neargumentoval, že Správa o nezrovnalosti alebo Výzvy na vrátenie nenávratného finančného príspevku predstavujú rozhodovaciu právomoc žalovaného. Sťažovateľ v rámci žaloby ako predmet súdneho prieskumu identifikoval rozhodnutie žalovaného č. 11583/2018-M_OMPČ zo dňa 05.03.2018 a nie Správu o nezrovnalosti alebo Výzvu na vrátenie nenávratného finančného príspevku. Sťažovateľovi preto nie je zrejmé, na základe akých úvah dospel správny súd k záveru, že sa má jednať o námietku sťažovateľa. Predpokladá však, že sa jedná o prevzatie argumentácie z iného konania, keď iný žalobca žalobou navrhol preskúmať súdnou cestou nezrovnalosť alebo výzvu na vrátenie nenávratného finančného príspevku v rámci iného projektu. Rozhodnutie správneho súdu je preto podľa sťažovateľa v tejto časti nepreskúmateľné, keďže nemá súvis s obsahom správneho spisu a ani s obsahom správnej žaloby.

14. Sťažovateľ rozporoval aj tvrdenie správneho súdu, že žalovaný v prvostupňovom rozhodnutí podrobne vysvetlil, že žalobca získal nenávratný finančný príspevok zo štátneho rozpočtu SR aj z rozpočtu EÚ. Podľa sťažovateľa, správny súd iba skonštatoval, že námietka je nedôvodná, ale ani z časti nevysvetlil prečo. Podľa sťažovateľa sa však ani žalovaný v napadnutom správnom rozhodnutí nevysporiadal, a to ani z časti, s predmetnými námietkami uvedenými v rozklade, týkajúcimi sa skutočnosti, že sťažovateľovi neboli de iure poskytnuté prostriedky z rozpočtu EÚ. Zároveň poukázal na identické rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, kde v obdobnej veci uviedol: „Na tomto mieste je nevyhnutné uviesť, že finančné prostriedky, teda nenávratný finančný príspevok, ktorý bol prijímateľovi de iure poskytnutý iba zo štátneho rozpočtu nie je tvorený iba zo zdrojov štátneho rozpočtu, ale je tvorený verejnými zdrojmi, ktorými obligatórne sú zdroje EÚ a zdroje SR...“. Na podporu svojej argumentácie poukázal aj na dôkaz vykonaný v správnom konaní, a to list Ministerstva financií SR zo dňa 05.05.2015.

15. Sťažovateľ pritom v rámci rozkladu namietal, že pôvod prostriedkov nenávratného finančného príspevku je z hľadiska ich právneho statusu irelevantný, ale žalovaný a ani správny sa uvedenej námietke nevenovali, hoci táto otázka je pre vydanie napadnutého správneho rozhodnutia rozhodujúca.

16. Správny súd podľa sťažovateľa na jednej strane dospel k zisteniu, že Nariadenie ES č. 1083/2006 definuje nezrovnalosť ako porušenie práva ES, na druhej strane však neidentifikoval, k akému porušeniu konkrétneho právneho predpisu malo zo strany žalobcu dôjsť. Správny súd sa iba obmedzil na záver, že keďže sťažovateľ mal porušiť § 9 ods. 4 zákona č. 25/2006 Z. z., nepochybne musel porušiť aj právo ES. Žalovaný a ani správny súd neidentifikovali porušený právny predpis patriaci do právneho poriadku ES, konštatovali len porušenie právneho predpisu SR, ktorý však nie je súčasťou definície nezrovnalosti v zmysle čl. 2 ods. 7 Nariadenia ES č. 1083/2006.

17. K tvrdeniu správneho súdu, že žalovaný je viazaný Protokolom vydaným Úradom pre verejné obstarávanie v zmysle zákona č. 25/2006 Z. z. sťažovateľ tiež namietal, že uvedený protokol nemá povahu správneho a ani iného rozhodnutia a nie je preto zrejmé, z akých úvah dospel správny súd k záveru o záväznosti tohto protokolu pre žalovaného.

18. Sťažovateľ v rámci správnej žaloby tiež namietal, že sa nemohol vyjadriť k podkladom pred vydaním Aktualizácie č. 1 (čl. III ods. 5 správnej žaloby). Nie je preto zrejmé, na základe akých skutočností potom dospel správny súd k záveru, že sťažovateľ namietal nemožnosť vyjadriť sa k Aktualizácii č. 1, keďže uvedené nebola námietka sťažovateľa. Žalovaný pritom dospel k záverom uvedeným v Aktualizácii č. 1 bez toho, aby mal sťažovateľ možnosť uplatniť svoje vyjadrenie k daným podkladom, pričom žalovaný poprel svoje predchádzajúce kontrolné zistenie spred 6 rokov.

19. Záverom sťažovateľ uviedol, že žalovaný sa nevysporiadal ani s jednou námietkou sťažovateľa uvedenou v rozklade a nie je ani zrejmé, ako sa správny súd vysporiadal s námietkami a argumentmi sťažovateľa, keďže do odôvodnenia svojho rozsudku iba prevzal a zopakoval závery žalovaného.

20. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa vyjadril podaním zo dňa 08.03.2021, v ktorom uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím správneho súdu a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Zdôraznil však, že namieta právomoc správneho súdu konať v tejto veci z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa neho nie je preskúmateľné správnym súdom. Poukázal na skutočnosť, že podľa § 14 ods. 8 zákona č. 528/2008 Z. z. rozhodnutia vydané v konaní podľa druhej časti predmetného zákona nie sú preskúmateľné správnym súdom. Nakoľko napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané podľa § 27a zákona č. 528/2008 Z. z. a druhá časť zákona predstavuje časť od § 2 - § 33 zákona, tak v spojení s § 7 písm. h) SSP napadnuté rozhodnutie žalovaného explicitne nie je preskúmateľné správnym súdom.

III.

Konanie na kasačnom súde

21. Prejednávaná vec bola dňa 27.04.2021 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie, podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu pod sp. zn.: 8Sžfk/30/2021. S účinnosťou ku dňu 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.08.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety - dňa 01.08.2021, náhodným výberom pridelená na rozhodnutie kasačnému senátu 4S, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

22. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný preskúmal rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a) SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

23. Úlohou Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „kasačný súd“) ako súdu kasačného bolo posúdiť správnosť právnych záverov správneho súdu, ktorý zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 11583/2018-M_OMPČ zo dňa 05.03.2018, ktorým žalovaný ako druhostupňový orgán rozhodujúci o rozklade žalobcu potvrdil

rozhodnutie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 12628/2017-M ODMASK, 30544/2017 zo dňa 10.07.2017, ktorým v zmysle § 7 ods. 1, § 27 a § 27a ods. 4 zákona č. 528/2008 Z. z. uložil sťažovateľovi povinnosť vrátiť finančné prostriedky v sume 17.706,29 eura Riadiacemu orgánu pre Operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia.

24. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu kasačný súd zistil, že sťažovateľovi bol na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z2711023034201 zo dňa 29.04.2010 schválený nenávratný finančný príspevok v sume 166.047,93 eura. Následne dňa 30.07.2010 zverejnil výzvu na predkladanie ponúk v rámci verejného obstarávania s cieľom zabezpečiť aktivity schválenej žiadosti o nenávratný finančný príspevok na projekt „Kvalitný personál - kvalitné hotelové služby“ s cieľom zvýšenia kvality poskytovaných služieb prostredníctvom tvorby nových pracovných miest a rozvoja odborných a sociálnych kompetencií zamestnancov hotela TOLIAR. Sprostredkovateľský orgán pod Riadiacim orgánom (ďalej len „SORO“) schválil zrealizované verejné obstarávanie a postúpil ho v plnej výške na financovanie.

25. Na základe zistení zo správy auditu EK A-Rep 2013-1710 vykonaného v dňoch 09.12.- 13.12.2013 a opätovne vykonanej administratívnej kontroly uplatnil riadiaci orgán finančnú opravu vo výške 10%. Úrad pre verejné obstarávanie vykonal kontrolu predmetného verejného obstarávania po uzavretí zmluvy podľa § 146 ods. 6 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 17.04.2016 (ďalej len „zákon č. 25/2006 Z. z.“) a dospel k záveru o nedostatkoch, ktoré mohli mať vplyv na výsledok verejného obstarávania. V protokole č. 12643-7000/2014-OK/4 zo dňa 08.04.2015 o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní uviedol, že sťažovateľ postupoval v rozpore s § 9 ods. 4 zákona č. 25/2006 Z. z., keď stanovil kratšiu lehotu na vyžiadanie súťažných podkladov ako lehotu na predkladanie ponúk, čím lehotu neprimerane skrátil o 29 dní a zároveň sťažovateľ spojil do jedného verejného obstarávania vzdelávania s rôznymi, priamo nesúvisiacimi zameraniami, pričom z dokumentácie nevyplýva nutnosť ich spojenia do jedného verejného obstarávania, ani že spolu súvisia. Podľa Úradu pre verejné obstarávanie mohlo mať uvedené konanie sťažovateľa vplyv na výsledok verejného obstarávania.

26. Žalovaný vypracoval záznam z opätovnej kontroly verejného obstarávania - Aktualizácia č. 1 zo dňa 20.06.2016, ktorým zrušil a v plnom rozsahu nahradil predchádzajúci záznam z opätovnej kontroly verejného obstarávania zo dňa 15.08.2014. V súvislosti s počtom a závažnosťou nedostatkov stanovil SORO finančnú opravu vo výške 10% z hodnoty výdavkov v súlade s Metodickým pokynom centrálného koordinačného orgánu č. 11 k určovaniu výšky vrátenia poskytnutého príspevku alebo jeho časti pri porušení pravidiel a postupov verejného obstarávania a usmernením Európskej komisie o určení finančných opráv, ktoré je potrebné uplatňovať na výdavky financované Úniou v rámci zdieľaného hospodárenia pri nedodržaní pravidiel o verejnom obstarávaní zo dňa 19.12.2013. SORO zaslal sťažovateľovi oznámenie o vzniku nezrovnalosti, súčasťou ktorého bola aj správa o zistenej nezrovnalosti č. N21500369/S05 zo dňa 17.01.2017 a žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov s kódom 27110230342/Z03 zo dňa 17.01.2017 v sume 11.804,19 eura. Sťažovateľ uvedenú sumu neuhradil.

27. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím č. 12628/2017-M ODMASK, 30544/2017 zo dňa 10.07.2017 uložil sťažovateľovi povinnosť vrátiť finančné prostriedky v sume 17.706,29 eura Riadiacemu orgánu pre Operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia. Riadiaci orgán na základe Nariadenia ES č. 1083/2006 kontrolnou činnosťou v zmysle čl. 60 písm. b) overil, že výdavky na operácie vykázané sťažovateľom za zrealizované verejné obstarávanie nie sú v súlade s predpismi Spoločenstva a v nadväznosti na Usmernenie COCOF 07/0037/02 zo dňa 29.11.2007 vykonal finančnú opravu. Porušenie práva ES spočíva v tom, že výdavky na operácie vykázané sťažovateľom neboli vykázané v súlade s čl. 9 ods. 5 Nariadenia ES č. 1083/2006 vo väzbe na zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, na ktorú tento článok odkazuje. Následne, porušenie právnych predpisov SR vo väzbe na čl. 60 písm. b) Nariadenia č. 1083/2006 spočíva v nedodržaní ustanovení zákona č. 25/2006 Z. z. Konanie žalobcu tak naplnilo znaky pojmu „nezrovnalosť“ podľa čl. 2 ods. 7 Nariadenia ES č. 1083/2006 a čl. 1a bod 1 Nariadenia Komisie (ES) č. 2035/2005, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 1681/94 o nezrovnalostiach a získavaní neoprávnene vyplatených čiastok

späť v súvislosti s financovaním štrukturálnych politík a o organizácii informačného systému v tejto oblasti. Prostriedky EÚ predstavujú príjem štátneho rozpočtu SR podľa § 7 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z., vedú sa na osobitných účtoch Ministerstva financií SR v Štátnej pokladnici a ich použitie je limitované § 8 ods. 3 citovaného zákona. Prostriedky EÚ, ktorých použitie je účelovo určené na spolufinancovanie operačného programu, sú vedené na mimorozpočtovom účte Ministerstva financií SR a ten je súčasťou štátneho rozpočtu, z ktorého sú prevedené na príslušný príjmový účet až po schválení súhrnnej žiadosti o platbu na základe čiastkového výkazu výdavkov. Následne sú prostriedky EÚ a štátneho rozpočtu SR preúčtované na účet prijímateľa (sťažovateľa).

28. Minister napadnutým rozhodnutím č. 11583/2018-M_OMPČ zo dňa 05.03.2018 potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. 12628/2017-M ODMASK, 30544/2017 zo dňa 10.07.2017 a rozklad sťažovateľa zamietol.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

29. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

30. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

31. Podľa § 139 ods. 2 SSP v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

32. Podľa § 14 ods. 18 zákona č. 528/2008 Z. z. rozhodnutia vydané v konaní podľa tejto časti zákona nie sú preskúmateľné správnym súdom.

33. Podľa § 27a ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. ak riadiaci orgán na základe vlastného podnetu alebo podnetu iného orgánu zistí porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania, ktoré malo alebo mohlo mať vplyv na výsledok verejného obstarávania, prostredníctvom žiadosti o vrátenie vyzve prijímateľa na vrátenie poskytnutého príspevku alebo jeho časti vzťahujúceho sa na predmet zákazky; ak iný orgán ako riadiaci orgán zistí porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania, ktoré malo alebo mohlo mať vplyv na výsledok verejného obstarávania, a riadiaci orgán s týmto zistením nesúhlasí, riadiaci orgán podá podnet orgánu podľa osobitného predpisu.

34. Podľa § 27a ods. 3 písm. b) zákona č. 528/2008 Z. z. ak bolo na základe podnetu podľa odseku 2 zistené porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania, riadiaci orgán podá podnet správnejmu orgánu na konanie podľa odseku 5, ak bolo zistené porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania uvedené v protokole, ktoré malo alebo mohlo mať vplyv na výsledok verejného obstarávania, a za ktoré sa neukladá pokuta podľa písmena a).

35. Podľa § 27a ods. 5 zákona č. 528/2008 Z. z. správny orgán na základe podnetu podľa odseku 3 alebo odseku 4 rozhodne o vrátení jeden a pol násobku sumy uvedenej v žiadosti o vrátenie podľa odseku 1 alebo odseku 4, najviac však do výšky 100% poskytnutého príspevku alebo jeho časti vzťahujúcich sa na predmet zákazky.

36. Podľa § 27a ods. 9 zákona č. 528/2008 Z.z. na konanie podľa odseku 5 sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Prostriedky Európskej únie schválené certifikačným orgánom vráti prijímateľ, ak ide o porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania, na osobitný účet ministerstva financií vedený v Štátnej pokladnici. Prostriedky Európskej únie neschválené certifikačným orgánom a prostriedky štátneho rozpočtu vráti prijímateľ do rozpočtu príslušnej platobnej jednotky podľa osobitného predpisu. Zvýšenie sumy uvedenej v žiadosti o vrátenie podľa odseku 1 alebo odseku 4, o ktorom rozhodol správny orgán podľa odseku 5, vráti prijímateľ na príjmový účet platobnej jednotky podľa osobitného predpisu.

37. Podľa čl. 2 ods. 7 nariadenia ES č. 1083/2006 na účely tohto nariadenia majú nasledujúce pojmy tento význam: „nezrovnalosť“ akékoľvek porušenie ustanovení práva Spoločenstva, ktoré vyplýva z konania alebo opomenutia hospodárskeho subjektu, dôsledkom čoho je alebo by bolo poškodenie všeobecného rozpočtu Európskej únie zaťažením všeobecného rozpočtu neoprávnenou výdavkovou položkou.

38. Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

39. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

40. Podľa § 25 SSP ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o intervencii. Ak niektorá otázka nie je riešená ani v Civilnom sporovom poriadku, správny súd postupuje primerane podľa základných princípov konania tak, aby sa naplnil účel správneho súdnictva.

41. Podľa § 162 ods. 3 zákona č. 1600/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

42. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

43. Na úvod má kasačný súd za potrebné ohľadne súdnej preskúmateľnosti predmetnej veci uviesť, že z ústavne súladného výkladu § 14 ods. 18 zákona o pomoci a podpore, ako aj z jeho účelu, úmyslu zákonodarcu a systematického zaradenia vyplýva, že neprípustnosť súdneho prieskumu sa vzťahuje len na konanie o žiadosti o nenávratný finančný príspevok podľa § 14 (prípadne nadväzujúce prieskumné konanie podľa § 14 ods. 6 až 10 zákona o pomoci a podpore). Nevzťahuje sa teda na všetky konania obsiahnuté v druhej časti zákona o pomoci a podpore a ani na konanie podľa § 27a ods. 5 zákona o pomoci a podpore.

44. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutí je ich spôsobilosť zasiahnuť do práv a slobôd a záujmov subjektov, ktorým sú určené. Prieskumu podliehajú také rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia, alebo rušia práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo sa ich priamo dotýkajú.

45. Podľa Čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

46. Rozhodnutie, ktorým sa ustanovuje povinnosť vrátenia finančných prostriedkov podľa § 27a zákona č. 528/2008 Z. z., o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva je spôsobilé zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na vlastníctvo, preto podlieha súdnemu prieskumu zákonnosti v zmysle čl. 46 ods. 2 druhá veta Ústavy SR na základe ústavne konformného výkladu.

47. Kasačný súd navyše podotýka, že v § 27a ods. 7 zákona č. 528/2008 Z. z. zákonodarca výslovne uvádza, že na konanie podľa § 27a ods. 5 zákona o pomoci a podpore sa vzťahuje Správny poriadok (na rozdiel napríklad od konania podľa § 14 predmetného zákona). Prípadné vylúčenie prieskumu rozhodnutí vydaných v zmysle § 27a ods. 5 v konaní riadenom úpravou Správneho poriadku by tak podľa kasačného súdu muselo byť výslovne a jasne stanovené osobitným zákonom. Uvedený právny názor sa odzrkadlil aj v rozhodovacej činnosti kasačného súdu, napr. sp. zn. 3Sžfk/43/2019 zo dňa 20.05.2020, sp. zn. 5Sžfk/64/2019 zo dňa 27.10.2021, sp. zn. 4Sžfk/14/2021 zo dňa 06.07.2021 a iné.

48. Z vyššie uvedených právnych názorov záverom možno aj k námietke sťažovateľa ohľadne prerušenia súdneho konania konštatovať, že je nedôvodná. Kasačný súd tiež podotýka, že možnosť správneho súdu prerušiť konanie na návrh účastníka konania je možnosťou (nie povinnosťou) súdu takto postupovať. Uvedené ustanovenia preto nezakladajú procesné právo účastníka konania na vyhovie návrhu na prerušenie konania. To znamená, že zamietnutím takéhoto návrhu nemôže byť účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom, teda možnosť uplatňovať svoje procesné práva. Preskúmania správnosti procesného postupu súdu, ako aj správnosti jeho skutkových a právnych záverov sa sťažovateľ môže domáhať využitím opravných prostriedkov smerujúcich proti rozhodnutiu v merite veci. Námietka sťažovateľa o porušení jeho práva na spravodlivý súdny proces je teda neopodstatnená. Navyše kasačný súd uvádza, že vychádzajúc z ustanovení § 139 ods. 2 SSP, podľa ktorého je správny súd povinný svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, správny súd zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k dôvodom zamietnutia návrhu na prerušenie konania.

49. Ohľadne námietky týkajúcej sa vzťahu slovenského právneho poriadku a práva Európskej únie kasačný súd uvádza, že súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky sú aj pramene práva Európskej únie a z tohto dôvodu nie je možné vnútroštátne právne normy vykladať autonómne bez ohľadu na kontext práva EÚ. Kasačný súd taktiež konštatuje, že aj článok 2 ods. 2 právneho predpisu č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v účinnom znení, je nutné interpretovať so zreteľom na medzinárodné záväzky Slovenskej republiky na všetky právne normy majúce pôsobnosť na jej území. V tomto ohľade je veľmi dôležité sledovať nielen to, aké práva a povinnosti sa jednotlivými právnymi normami ukladajú, ale aj to, aké je postavenie týchto právnych noriem v hierarchii celého právneho poriadku. (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžfk/67/2019 zo dňa 16.12.2021).

50. Sťažovateľom uplatnený výklad je totiž reštriktívny a neprihliada na širšie súvislosti právneho poriadku ako celku (vrátane práva Európskej únie a súvisiacej rozhodovacej praxe Súdneho dvora Európskej únie), čo tento výklad sťažovateľa robí vo svojej podstate následne nesprávnym. Nariadenie ES č. 1083/2006 je prameňom práva únie, ktorá je pre členský štát nielenže záväzná, ale má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť aj pred vnútroštátnym Právnym poriadkom. Z tohto dôvodu nie je možné vnútroštátne právne normy vykladať autonómne bez ohľadu na právo Európskej únie. Je preto nanajvýš dôvodné, keď žalovaný, ako aj správny súd aplikovali pri rozhodovaní aj právo Európskej únie.

51. Ako dôvodnú však kasačný súd vzhladol námietku, že sa správny súd nevysporiadal so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa uplatnenými v správnej žalobe - konkrétne s tým, že v „rámc

žalobných dôvodov uviedol aj námietku ochrany dobromyseľnosti, keď správny orgán po 6 rokoch od vykonania verejného obstarávania a po realizácii projektu sťažovateľom sám z vlastnej iniciatívy zmenil svoje kontrolné zistenia, týkajúce sa dokumentácie verejného obstarávania v neprospech sťažovateľa, hoci nedošlo k žiadnej zmene skutkového stavu“ a zároveň k námietke, že v zmysle čl. 3 ods. 1 nariadenia ES č. 2988/95 o nezrovnalostiach, nie je možné začať správne konanie týkajúce sa nezrovnalostí po 4 rokoch odo dňa vzniku nezrovnalosti.

52. Rovnako sa správny súd nevenoval argumentácií sťažovateľa ohľadne pôvodu finančných prostriedkov, keď ten tvrdil, že pôvod prostriedkov nenávratného finančného príspevku je z hľadiska ich právneho statusu irelevantný, ako aj, že na podporu svojich tvrdení predložil list Ministerstva financií SR zo dňa 05.05.2015. Správny súd zároveň v odôvodnení svojho rozhodnutia nereagoval na tvrdenie sťažovateľa, že mu nebolo umožnené vyjadriť sa k podkladom pred vydaním Aktualizácie č. 1. Správny súd dospel k mylnému záveru, že sťažovateľ namietal nemožnosť vyjadriť sa k samotnej Aktualizácii č. 1.

53. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci, do ktorého, okrem iného patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu, musí byť zdôvodnené jasne a nepochybné.

54. Kasačný súd poukazuje na to, že odôvodnenie je časťou rozsudku, v ktorej správny súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon ustanovuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zatiaľ čo vo výroku správny súd vyslovuje, ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplynúť, prečo tak rozhodol. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a taktiež preskúmateľné z pohľadu kasačného súdu.

55. Kasačný súd považuje za nevyhnutné uviesť, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03).

56. Náležitosti odôvodnenia rozsudku sa odlišujú od spôsobu, akým správny súd o podanej správnej žalobe meritórne rozhodne. V prípade, ak správny súd žalobu zamietne tak, ako tomu bolo v prejednáwanej veci, nepostačuje, aby sa obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, ale je povinný sa náležite venovať všetkým podstatným tvrdeniam účastníkov konania a následne sa nimi aj vysporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia.

57. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky predstavuje požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jeden zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, nakoľko iba vecne správne a náležite, t.j. zákonom predpísaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, je spôsobilé napĺňať ústavné kritériá vyplývajúce pre neho jednak z Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

58. V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne

59. Kasačný súd v súvislosti s problematikou odôvodnenia súdneho rozhodnutia poukazuje aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 825/2016 zo dňa 28.02.2017, v ktorom ústavný súd konštatoval, že: „To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument“. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

60. Kasačný súd vychádzajúc z vyššie uvedených právnych záverov uvádza, že správny súd nereaguje v napadnutom rozsudku dostatočne na základné argumenty a relevantné námietky sťažovateľa, teda trpí vadou nedostatočného odôvodnenia čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Bez ohľadu na to ako marginálne sa môže javiť argumentácia sťažovateľa, podľa názoru kasačného súdu bolo potrebné, aby sa jej krajský súd venoval konkrétne, keďže táto vo svojej podstate spochybňuje právny základ pre samotné vydanie napadnutého správneho rozhodnutia. V prípade, že by námietky sťažovateľa správny súd aj vyhodnotil ako nedôvodné, bolo potrebné, aby správny súd v odôvodnení svojho rozhodnutia svoje závery riadne odôvodnil. Svojím postupom tak správny súd porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, ktoré vychádza z čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR.

61. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd rozhodol v zmysle § 462 ods. 1 SSP tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

62. Úlohou správneho súdu v ďalšom konaní bude vec opätovne prejednať v medziach podanej správnej žaloby a následne rozhodnúť, pričom správny súd bude povinný svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť.

63. O trovách kasačného konania rozhodne podľa ust. § 467 ods. 3 SSP správny súd v ďalšom konaní.

64. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

